

மணிமேகலையில் மணிமேகலையின் துறவு ஒரு கண்ணோட்டம்

ர.ரதி

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ்த்துறை & ஆய்வு மையம்,
அரசுக்கல்லூரி சித்தூர்,
பாலக்காடு, கேரளம்.

மின்னஞ்சல்: rathi.r1988@gmail.com

பெறுதல்: 12.12.2014

ஏற்பு: 09.01.2015

வெளியிடு: 15.01.2015

மணிமேகலை காப்பியத்தில் குறிப்பிடப்படும் பெண் துறவுகள் மிகுதியும் சந்தர்ப்ப சூழல் சார்ந்தே நிகழுகின்றன. அதில் மணிமேகலை சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையால், துறவு மேற்கொண்டாக வேண்டும் என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டாலும், அவள் அதனை முற்று முழுதாக உணர்ந்து, அறவண அடிகளிடம் தீட்சை பெற்ற பின்னர், இறுதிக் காதையான பவத்திறமறுகெனப் பாவை நோற்ற காதையிலேயே துறவியாகின்றாள். ஆகவே மணிமேகலையில் மணிமேகலைக்கு தொடக்கம் முதல் துறவு சார்ந்து சொல்லப்பட்டு வந்த விஷயங்கள் அனைத்தும் துறவிற்குள் அவளை செலுத்துவதற்குச் சொல்லப்பட்டு வந்த ஆயத்த நிலைபாடுகளே என்பதைப் புரிந்து கொள்ள இக்கட்டுரை வழிகாட்டும். மேலும் துறவியாதலுக்குள்ள அவளின் ஆயத்த நிலைபாடுகளில் பசியொழிப்பு, பரத்தையொழிப்பு, சாதியொழிப்பு, சிறையொழிப்பு, மதுவொழிப்பு என்பதான செயல்பாடுகள், அவள் வாயிலாகவே நிகழ்த்தப்படுகின்றன. இவை யாவற்றையும் மேற்கொண்டு அறத்தொண்டாற்றி, இறுதியில் துறவியாகின்றாள் என்பதே மணிமேகலைத் துறவின் உண்மையான நிலைபாடு. ஆனால் சிலப்பதிகாரத்தோடு தொடர்பு படுத்தி, மணிமேகலையை ஆரம்பம் முதல் ஒரு துறவியாகவே காணும் கண்ணோட்டம் தவறானது என்பதனையும் எடுத்துக் காட்டுவதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

துறவும் துறவின் நிலைகளும்

துறவு என்பது எதிலும் பற்றற்ற நிலை அல்லது எல்லாவற்றையும் துறந்த நிலை என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. அவ்வாறாயின் துறத்தல் என்பதை ஒருவர் இவ்வுலகின் அனைத்தினின்றும் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு ஆன்ம நிலையில் சுதந்திரமாக இருத்தல் என்று வரையறை செய்து கொள்ளலாம். சிலர் வாழ்வை வெறுத்ததனால் துறவு மேற்கொள்கின்றனர். சிலர் துறவின் வழி தன்னைக் காத்துக் கொள்வதற்காக துறவு மேற்கொள்கின்றனர். சிலர் முதுமையில் துறந்தே ஆக வேண்டும் என்று நியதி இருக்கின்றதே என்ற கடமைக்காகத் துறக்கின்றனர். இவ்வாறு பற்பல காரணங்களாலும், சந்தர்ப்ப சூழல்களாலும் துறத்தல் என்பது துறவாகாது. ஆயினும் துறவு என்பது ஏதோ ஒரு காரணம் கொண்டே மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. ஆகவேதான் லக்கானியம்,

“துறவு என்பது ஒரு விதத்தில் வேட்கையே”

(raviaaivu.blogspot.com)

என்று குறிப்பிடுகின்றது. பொதுவாக துறவிற்கு பற்பல காரணங்கள் கூறப்படினும், எதிலும் அளவு முறை, அனுபவிக்கக் கூடிய முறை ஆகியவற்றை அறிந்து ஒழுகும் போது துறவு என்பது தானே அமைந்துவிடும். காரணம் ‘துறவு’ என்பது ஒரு அறமாகவே வலியுறுத்தப்படுகிறது. அதுவும், சமுதாயத்துக்கோ அல்லது பிறருக்கோ பயன்படும் போதே அது அறமாக மதிக்கப்பெறுகிறது. அதை விடுத்து காட்டில் சென்று தவம்

© 2015 Gayathri Publishers All Right Reserved. This is an Open Access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License (<http://creativecommons.org/licenses/by-nd/3.0/>), which permits unrestricted use, distribution, and reproduction in any medium, provided the original work is properly cited.

மேற்கொள்வதனாலேயோ அல்லது அனுதினமும் இறைவனை நினைத்துக் கொண்டிருப்பதனாலேயோ எவ்வித பயனும் நிகழ்ந்து விடப் போவதில்லை. இவ்வாறிருக்கையில் மணிமேகலையில், மணிமேகலையின் துறவு குறித்தான நிலைபாடுகள் எவ்வாறு பார்க்கப்பட்டிருக்கிறது? அதை எவ்வாறு பார்க்க வேண்டும் என்பதான கருத்தியல் நிலைகளை முன்வைத்து இக்கட்டுரைக்குள் செல்லலாம்.

இளமைத் துறவு

துறவு என்பதே ஒரு கடினமான செயல். அதிலும் இளமைத் துறவு என்பது மிகவும் கடினமானதும், செயற்கரியதுமான செயலுமாகும். அவ்வாறிருந்தும் மணிமேகலை இளமையில் துறவு மேற்கொள்ளக் காரணம் என்னவாக இருக்கும்? அதற்குக் காரணம், துறவின் கடுமையை விட அவளுக்கு சமுதாயத்தில் கணிகை குல மாது என்று அடையாளம் தாங்கி வாழ்தல் என்பதும், கோவலன் இறப்பினால் மணிமேகலையும், அவள் தாயும் ஊரார் பழிக்கு ஆளான காரணத்தினாலும், அத்தகைய சமுதாயத்தில் இனியும் நிலைபெற்று வாழ்தல் என்பதும் கொடுமையிலும் கொடுமையாகவே இருந்திருக்கும். ஆகவே அத்தகைய கொடுமையினும் இந்த கடுமை தன்னை என்ன செய்து விடப் போகிறது என்ற எண்ணத்தின் நகர்வாகக் கூட இருக்கலாம்.

இளமையில் துறவு மேற்கொள்வதற்கு மணிமேகலை முன் பற்பல காரணங்கள் காணப்படினும், உணர்ந்தறியாத இளமைத் துறவில் சில குறைபாடுகள் என்பதும் தவிர்க்க இயலாத ஒன்றாகவே அமைந்துவிடுகின்றன. ஆகவேதான்,

"துறவு வாழ்க்கையைத் தானே மேற்கொண்ட போது ஒருவர் காதலில் புக விரும்புவதில்லை. இளமையில் துறவு திணிக்கப்பட்ட போது, இளமைக்காதல் அவ்வப்போது தலைகாட்டுவதும் நேரிடுகிறது"

(<http://www.dinamani.com/weekly-mani/article656758.ece?service=print>)

என்ற சரளா இராசகோபாலன் அவர்களின் கருத்து சிந்தித்தற்குரியது. இதை மணிமேகலையின் வாழ்வியல் மிகத் தெளிவாக உணர்த்துகின்றது.

➤ உதயகுமரனின் வரவு கண்டு மணிமேகலை சுதமதியிடம்,
"றென்மேல் வைத்த வுள்ளத்தான்" (4:80)

என்று கூறுமிடத்திலும்,

➤ "இகழ்ந்தானாகி நயந்தான் என்னாது
புதுவோன் பின்றைப் போனதென் நெஞ்சம்" (5:86-88)

என்று தன் உள்ளத்தியல்பை வெளிக்காட்டுமிடத்திலும்,

➤ இதை நிரூபிக்கும் முகமாக மணிமேகலா தெய்வம்,
"ஆங்கவன் அன்றியும் அவன்பால் உள்ளம்
நீங்காத்தன்மை நினக்கு முண்டாகலின்" (10:44-45)
என்று கூறுமிடத்திலும்,

➤ உதயகுமரன் மணிமேகலையிடம் தவத்திற்குக் காரணம் கேட்கும் போது,
"என்னமர் காதலன் இராகுலன்"

என நினைந்து அவன் அடியை வணங்குமிடத்திலும் மணிமேகலையின் மனநிலை என்ன? என்பது தெளிவாக வெளிப்படுகின்றது. இங்கு மணிமேகலைத் துறவு என்பது மணிமேகலை என்ற பெண்ணின் மேல் திணிக்கப்பட்ட ஒன்று என்பதைத் தெள்ளத் தெளிவாக விளங்கிக்

கொள்ள இயலுகின்றது. ஆயினும் இத்தகைய கட்டாயமான ஒரு நிலையை அதாவது பௌத்த சமயத் துறவி என்ற அடையாளத்தை, மணிமேகலையின் மேல் ஏற்றி சாத்தனார் கூற விளைவதற்கான காரணம்தான் என்ன? என்று பார்க்கும் போது,

“சமயத் துயரங்கள் என்பவை சமூகத் துயரங்கள்; அவை சமூகத் துயரங்களுக்கான எதிர்ப்பும் கூட”

(<https://nmuthumohan.wordpress.com>)

என்ற மார்க்ஸின் கருத்தை இவ்விடத்தில் நினைத்துப் பார்க்கப்பட வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்படுகின்றது.

இவ்விடத்தில் சங்க இலக்கியத்தின் அகம்,புறம் என்ற வகைப்பாட்டு நிலை, காப்பிய இலக்கியத்தில் சற்று மாற்றத்தை உள்வாங்கிய நிலையைக் காண இயலுகின்றது. இவ்விடத்தில் பெண்ணின் அகம் என்ற குடும்ப அமைப்பின் கட்டுப்பாட்டு நிலையை மணிமேகலைக் காப்பியம், ‘துறவு’ என்ற கருத்தாக்கத்தால் கட்டுடைத்திருக்கிறது என்று கூறுவது பொருத்தமாக இருக்கும்.

அதாவது பெண்ணை ‘குடும்பம்’ என்ற குறுகிய வட்டத்தினின்று ‘துறவு’ என்ற விரிந்த வெளிக்கு அழைத்து வந்திருக்கிறது எனலாம். இதன் மூலமாக மனிதர்கள் தங்களை தனியர்களாக்கும் நிறுவன அமைப்பினின்று விடுபட்டு “சங்கம்” என்ற பொதுமையில் ஒன்று கலக்க வேண்டும் என்பதையே மணிமேகலை வாயிலாக பௌத்தம் உணர்த்துகிறது. மட்டுமல்ல கணிகை குல மாதைத் துறவியாக்கியதும் கூட அக்காலச் சமூக நெருக்கடியையே காட்டுகிறது.

காரணம் சாதாரண நிலையில் வாழ வேண்டும் என்ற விருப்பம் மணிமேகலைக்கு இருந்தும், அவளை அக வாழ்விற்குள் செல்லாமல் தடுத்தது எது? கோவலனின் கனவா? மாதவியின் எண்ணமா? இல்லை மணிமேகலா தெய்வமா? இவை யாவுமே அல்ல. அக்காலத்தில் நிலவிய சமுதாய அமைப்பே காரணம். ஆயின் மேற்கூறிய கர்த்தாக்களின் வேலை என்ன? என்ற ஐயம் எழும். அவர்களைச் சாத்தனார், மணிமேகலையைத் துறவியாக்குதற்கு ஒரு கருவி போன்றே படைத்தளித்திருக்கிறார். இக்கண்ணோட்டத்தில் நோக்கும் போது சிலப்பதிகாரத்தையும், மணிமேகலையையும் இணைத்து நோக்குவோருக்கு மணிமேகலையை துறவியாக்குதற்காகவே கூட சிலப்பதிகார கதை நடந்தது போன்ற எண்ணம் எழும். ஆனால் வஞ்சிக்காண்டத்தில், நீர்படைக் காதையில்,

“நற்றாய் தனக்கு நற்றிறம் படர்கேன்

மணிமே கலையை வாந்துயர் உறுக்கும்

கணிகையர் கோலம் காணாதொழிகெனக்”

(சிலப்பதிகாரம், 27:104-106)

மாதவி கூறி, புண்ணியம் தரும் தானம் புரிந்து துறவறத்தை மேற்கொண்டாள் என மாடலன் சேரன் செங்குட்டுவனிடம் கூறுகிறான். இங்கு மாதவி துறவு மேற்கொண்டது வெளிப்படையாகக் காட்டப்படுகின்றது. ஆனால் மணிமேகலை துறவு மேற்கொண்டதற்கான எவ்வித பதிலும் இல்லை. ஆனால் இவ்விடத்தை பற்றிக் கொண்டு சாத்தனார் தனது கதைத் தளத்தை, சமுதாய அமைப்புக்கேற்றாற் போன்று நகர்த்தியிருக்கிறார்.

ஆகவேதான் உதயகுமரன், மணிமேகலையின் பின் தொடர்வதை சுதமதி, மணிமேகலா தெய்வம் என பல வாயிகளினூடாகத் தடுக்கிறார் சாத்தனார். காரணம்,

“மையல் என்பது கணிகை மீது கொண்ட காம மயக்கமாகவே உள்ளது. இந்த மயக்கத்தை உடையவனோடு மணிமேகலை கற்புடைப் பெண்ணாக வாழ முடியாது. அரசனுக்கு ஆட்பட்டவள் பின்னாளில் அனைத்துத் தரப்பினரின் இச்சைக்கும் ஆட்பட வேண்டிய அபாயமும் உள்ளது. இந்நிலையில் மணிமேகலை என்ற பாத்திரத்தை பலர் காணவும் ஆடச் செய்யவும் முடியாமல், கற்புடைப் பெண்ணாக குடும்ப நிலைக்கு இட்டுச் செல்லவும் முடியாமல் இருக்கும் தூழலில் மணிமேகலையைத் துறவியாக்குவதே சரி என்று

மாதவியோ அல்லது சாத்தனாரோ முடிவு கொள்கின்றனர்"

(puthu.thinnai.com)

ஆயினும் இல்லறத்தில் செய்யும் அறமே மேலானது என அனைத்து இலக்கியங்களும், சாதாரண நிலையில் நிலவும் அனைத்து கருத்தியல் வாதங்களும் குறிப்பிடும் போது, துறவறத்தின் மூலம் அறச்செயல்பாட்டை சாத்தனார் நிகழ்த்திக் காட்டக் காரணம் என்ன?

மணிமேகலை இல்லறத்தில் சிறந்தவளாக விளங்கினாலும் சமுதாயம் அவளை பழி தூற்றாமல் இருக்காது. மணிமேகலை கிடைக்கவில்லை என்ற ஆதங்கத்தில், உதயகுமரன் உள்ளத்தினின்றும் வெளிப்படும் வார்த்தைகளை, காதல் மயக்கத்தில் மணிமேகலை பொருட்படுத்தவில்லையாயினும், அது பின்னாளில் என்றுமே ஒத்து வராது என்பதை சாத்தனார் ஆழ்ந்து சிந்தித்தவர் என்பதை 'மணிமேகலைத் துறவு' என்னும் அவரது முடிவே காண்பிக்கிறது. ஆகவே அறமும் அதன் வழியிலேயே செயல்படுத்தப்படுகிறது.

பெண்துறவில் பௌத்தத்தின் இடம்

"எக்குடியிற் பிறந்தோராயினும் அன்னவர் கல்வி அறிவிற் சிறந்தோராய்த் தம் மதக் கொள்கைப்படி ஒழுகுவாராயின், அவரையுந் தங்குருவாகக் கொள்ளும் விரிந்த மனப்பான்மை கொண்டிருந்தபடியினாலும், அக்காலத்தில் சாதி பாகுபாடற்றிருந்த தமிழர் இந்த மதத்தை மேற்கொண்டனர் என்றும் தோன்றுகின்றது"

(பௌத்தமும் தமிழும், ப-31)

என்ற கருத்தாக்கமும்,

"புத்தர் தன்னை நாடிவரும் மக்கள் அனைவரையும் சமமாக பாவித்தார். புத்தரின் இந்தக்குணம்தான் மற்ற துறவிகளிடமிருந்து வேறுபடுத்திக்காட்டியது"

(<https://plus.google.com>)

என்ற கருத்தாக்கமும் எதைக் காட்டுகிறது?

"இந்தத் தனி ஆறுகள் ஒவ்வொன்றும் கடலில் கலந்து ஒன்றாவது போல, பௌத்த சங்கத்தில் சேர்பவர்கள் தங்கள் சாதி, அந்தஸ்து, பிறப்பு ஆகியவற்றைக் கைவிட்டு அனைவருமே சக துறவிகளாக மாறுகின்றனர்." என்று புத்தர் கூறிய ஒருமைப்பாட்டைய நிலையையே காட்டுகிறது.

ஆகவேதான் ஆண், பெண், உயர்வு, தாழ்வு ஆகியவற்றையும் தாண்டி அனைவரையும் ஏற்றுக் கொண்டதனால்தான், கணிகைக் குல மாதைத் துறவியாக்குதற்கு சாத்தனார் இச்சமயத்தைத் தெரிவு செய்து கொண்டிருக்கிறார். மேலும் பெண்துறவைப் பற்றி சிலப்பதிகாரம், சமணம் சார்ந்து முதன்முதலாகப் பேசியது என்றாலும் கூட, பௌத்தமே பெண் துறவிற்கு அதிகப்படியான இடம் கொடுத்திருக்கிறது. அதன் வெளிப்பாட்டு நிலையை மணிமேகலை, மாதவி, சுதமதி, இராசமாதேவி என மணிமேகலையில் பெண்களின் துறவுப் பட்டியல் நீளுவதினின்றும் அறிய இயலுகின்றது.

மணிமேகலைத் துறவு

இந்திர விழாவில் ஆடுதற்பொருட்டு அழைக்க வந்த சித்திராபதியிடம் மாதவி, "மணிமேகலை தவவழியிற் செல்லுதற்கு உரியவளேயன்றி, மிகவுமிழிந்த பரத்தமைத் தொழிலுக்கு உரியவளல்லள்" என்று கூறுவதினின்றும் மணிமேகலை இன்னும் துறவு மேற்கொள்ளவில்லை என்பதை மணிமேகலை காப்பியம் ஊரலருரைத்த காதை வாயிலாக உறுதி செய்து கொள்ள இயலுகின்றது. ஆனால் கோவலன் இறந்ததும் மாதவியும், மணிமேகலையும் துறவு

மேற்கொண்டதாக சிலப்பதிகாரம் வாழ்த்துக் காதையில் அடித்தோழி செங்குட்டுவனிடம் பத்தினிக் கோட்டத்தில் அரற்றுகின்றாள். இதை,

“மாதவி தன்துறவும் கேட்டாயோ தோழி”

மணிமேகலை துறவும் கேட்டாயோ, தோழி”

(சிலப்பதிகாரம், 29: 7)

என்னும் வரிகள் வாயிலாக விளங்கிக் கொள்ள இயலுகின்றது. ஆனால் மணிமேகலை துறவு மேற்கொண்டால் என்பதான செய்தி, மணிமேகலைக் காப்பியத்தின் கடைசி வரியான,

“பவத்திறம் அறுகென பாவை நோற்றனள்”

என்ற இடத்தில் மட்டுமே வருகிறது. இவ்விடத்தில் சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் முரண்படுவதை உணர இயலும்.

ஆனால் மலர்வனம் புக்க காதையில் மக்கள், “மிக்க அழகையுடைய இவளைத் தவவழியிற் புகுத்திய தாய் மிகவும் கொடியவள்” என்பதின்மீது, மணிமேகலையை மாதவி தவவழியிற் புகுத்திவிட்டாளோ என எண்ணத் தோன்றுகின்றது. அவ்வாறாயின் மக்கள் கூற்றின் உண்மை நிலை என்ன? அதே போல சுதமதியிடம் உதயகுமரன், மணிமேகலை எத்திறத்தினள்? எனக் கேட்க, “அவள் தவவொழுக்கமுடையவள்” என்கிறாள். இது எவ்வாறு சாத்தியம்?

துயிலெழுப்பிய காதையில் மணிமேகலை தெய்வம் உதயகுமரனிடம், “தவத்திறம் பூண்டோள் தன்மேல் வைத்த அவத்திறம் ஒழிக” என அறிவுரை கூறுகின்றது. சுதமதியிடம், “மணிமேகலைக்கு புத்தன் அற நெறியிற் செல்லும் நற்பொழுது வந்துற்றதாகலின் அவளையெடுத்துச் சென்று மணிபல்லவத்தில் வைத்தேன்; அவள் தனது பழம்பிறப்பின் நிகழ்ச்சியை அறிந்து கொண்டு இன்றைக்கு ஏழாவது நாளில் இங்கு வந்து சேர்வாள். இந்நகரில் வேறுவடிவம் கொள்வாளாயினும் உனக்கு அவள் ஒழிப்பாளல்லள்”

என்கின்றது. இதிலிருந்து மணிமேகலை எவ்வித உருமாற்றமும் மேற்கொள்ளாமல் இயல்பான பெண்மணியாகத் தான் இருந்திருக்கின்றாள் என்பதை உறுதி செய்து கொள்ளலாம். ஆயினும் சுதமதி உதயகுமரனிடம், மணிமேகலை தவவொழுக்கமுடையவள் என்பதை, எவ்வாறு முன்னமே கூறினாள் என்பதும் மணிமேகலை தெய்வத்தின் கூற்று வாயிலாகவே தெளிவுபடுத்திக் கொள்ள இயலும். இங்கு அதே துயிலெழுப்பிய காதையில் மணிமேகலை தெய்வம் சுதமதியிடம் கூறும் போது, “அவள் முன்னரே என்னையறிவாள்; கோவலன், “நமது குலதெய்வத்தின் பெயரை இக்குழந்தைக்கு இடுக” என்று சொல்லி, என் பெயரை இவளுக்கிட்ட நாளின் இரவில் மாதவியின் கனவிற் சென்று, “காமன் செயலற்று ஏங்க மாபெறும் தவக்கொடி ஈன்றனை” என்று நனவிற் கூறியது போல நான் கூறியதுண்டு; இதனையும் அவளுக்கு நினைப்பூட்டுதி” என்று கூறுவதின்மீது மாதவி மணிமேகலையை தவ ஒழுக்கத்திற்குரியவள் என்பதை முன்னமே அறிவாள் என்பதை அறிய இயலுகின்றது. இதை மனதிற்கொண்டு அவள் முன்னமே, தன் மகளிடமும், பிறரிடமும் இச்செய்தியை உணர்த்தியிருக்க வேண்டும். அது மக்கள் வரை பரவியிருக்க வேண்டும். ஆனால் எந்த நேரத்தில் மணிமேகலையை துறவிற்குள் புகுத்துவது என்று அறியாதவளாக மாதவி இருந்திருக்க வேண்டும். ஆகவேதான் மணிமேகலை தெய்வம், அந்த சமயம் இப்பொழுது வந்திருக்கிறது என்பதை, முன்னர் நடந்த நிகழ்வைக் கூறி சுதமதியிடம், மாதவியை நினைவுபடுத்தக் கூறுகின்றது.

அவ்வாறு பழம்பிறப்பை அறிந்து அமுத சுரபியோடு அறவண அடிகளிடம் வந்த மணிமேகலையை, பாத்திரங்கொண்டு பிச்சை புக்க காதையில் அறவண அடிகள், “இவ்வமுத சுரபியை நீ சும்மா வைத்திருத்தல் தகுதியன்று” என்று கூற, அவள் அவரை வணங்கி, பிக்குணிக் கோலம் பூண்டு வீதியை அடைந்ததாக ஒரு செய்தி குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஆனால்,

“பிக்குகள் என்பவர்கள் பொன் போன்ற ஆடையை உடுத்தி, நோன்பும் தவமும் மேற்கொண்டு சிற்றிலும் பேரிலும் நாடிச் சென்று ஐயம் ஏற்று உண்பவர்”

(பௌத்தம், ப-58)

எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. ஆனால் இதில் தன்னை துறவொழுக்கம் கொண்ட நிலைபோல, பிக்குணிக் கோலம் பூண்டு அவள் உணவளிக்கச் செல்லக் காரணம், பிற உயிர்களுக்கும், தனக்கும் ஒரு புனிதமான உறவை வலுப்படுத்த, கருணையை தோற்றுவிக்க என பலபட்ட காரணங்கள் இருக்கலாம். காரணம்,

“எல்லாவற்றையும் துறந்து துறவறம் மேற்கொண்ட பின் பிற உயிர்களுக்கு உணவளித்தல் என்பது சாத்தியமற்றது. மிகுதியான உணவை வைத்திருப்பவர்கள், மிகுந்த செல்வர்களே உணவளிக்க இயலும். துறவறம் மேற்கொண்டவர்களிடம் இதனை எதிர்பார்க்க இயலாது”

(keetru.com)

என்னும் கருத்து நோக்கத்தக்கது. இதே போன்று மாதவி துறவறம் மேற்கொள்ளுதற்கு முன், புண்ணியம் தரும் தானம் புரிந்து துறவறத்தை மேற்கொண்டாள் என மாடலன் சேரன் செங்குட்டுவனிடம் கூறுகின்ற செய்தி சிலப்பதிகாரத்தின் மூலம் முன்னமே எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. மேலும்,

“இருபால் துறவியரும் வெறும் சமுதாயத் தொண்டர்களாக மட்டும் இன்றி, பத்துவகைச் சீலங்களும் தானங்களும் ஏனைய பாரமிதைகளும் நிரம்பி பௌத்த தருக்கம், தத்துவம் முதலிய கல்வியும் பயின்று உணர்தல் வேண்டும்”

(பௌத்தம், ப-59)

என்ற அடிப்படையில் நோக்கும் போது மணிமேகலை தன் உருக்களை மாற்றிக் கொண்டு சமுதாயத் தொண்டாற்றியிருக்கிறாள் என்பதையும், பௌத்த சமயக் கொள்கைகளையும் கேட்டு உணர்ந்த பின்னரே துறவியாக இயலும் என்பதையும் அறிய இயலுகின்றது. இறுதியாக பவத்திறமறுகெனப் பாவை நோற்ற காதையிலே அறவண அடிகளை அடைந்து பௌத்த தரும உபதேசங்களை கற்று, அவரால் ஞான தீப வழிகாட்டப் பெறுகின்றாள். அவ்வாறு அவ்வுபதேச மொழிகளைக் கேட்டு ஐயந்திரிபறவுணர்ந்து, பிறவித் துன்பம் ஒழிவதாகவென்று அந்நகரத்திலேயே நோற்றுக் கொண்டிருந்தாள் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது.

இவ்விடத்தில் அவள் பல அனுபவங்களுக்குப் பிறகு, ‘துறவு’ என்றால் என்ன என்பதைப் புரிந்து கொண்டு, அதை நோக்கிச் செயல்படத் தொடங்குகிறாள் எனக் கூறலாம். இதிலிருந்து துறவுக்குள் செலுத்தப்பட இருந்த ஒரு கணிகை குலத்தைச் சேர்ந்த இளம்பெண், சமுதாயம் மற்றும் தன்னைச் சுற்றி நிகழும் சூழல்களையும் தாண்டி, எவ்வாறு துறவிற்குள் செலுத்தப்படுகிறாள் என்பதையே மணிமேகலைக் காப்பியம் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இதில் மணிமேகலை இளம்பெண் என்பதனால் அப்பருவத்திற்குரிய நிலைபாட்டு நிலைகளைத் தாண்டி வெளிவர இயலாமல் தடுமாறும் இடத்தில், அவளால் துறவிற்கான நிலைகளைக் கடைபிடிக்க இயலா நிலையைக் காண இயலுகின்றது. இருப்பினும் சாதாரண நிலையில் கட்டமைத்து வைத்துள்ள சமுதாய அமைப்பை கட்டுடைத்துக் கொண்டு, தன் பரந்த வெளியை தனக்கானதாக மாற்றிக் கொண்டு வெளிவரும் மணிமேகலையின் செயல் அக்காலச் சூழலோடு ஒப்பிட்டு பார்க்கும் போது, அது சாதாரண காரியமல்ல. மேலும் மணிமேகலைக் காப்பியத்தை, ‘மணிமேகலைத் துறவு’ என ஒற்றைத் தளத்தில் நோக்குவதை விடுத்து, அதனுள் பரந்து விரிந்து கிடக்கும் பல்வேறு சமுதாய சிக்கல்களையும், அதை அது கட்டுடைக்கின்ற பான்மையினையும் நோக்குதல் வேண்டும்.

நிறைவாக

இவ்வாறாக,

- துறவானது உணர்ந்து செயல்பட வேண்டிய ஒன்று. அது பிறர் கட்டாயத்தால் தோன்றும் போது, அது குறைபாடுடையதாகவே இருக்கும் என்பதும்,
- மணிமேகலை, துறவு மேற்கொள்வதற்கு மாறான சில மாறுபட்ட செயல்பாடுகளைப் புரியக் காரணம், அவளது இளமையும், அனுபவமில்லாமையும், சமயம் சார்ந்த விஷயங்களைக் கற்று உணராததுமேயாகும் என்பதை வெளிப்படையாகக் காண இயலுகின்றது.
- மணிமேகலையின் துறவு, தனிப்பட்ட நிலையினின்றும் பொதுமைத் தன்மைக்கு வர வற்புறுத்துகின்றது. பெண்ணின் வெளியை பரந்துபட்டதாக்குகின்றது. இருப்பினும் நிர்வாண மோட்சத்தில் மட்டும் பெளத்தம் தன் ஆணாதிக்க நிலையை தளர்த்த இயலா நிலையிலேயே இருக்கின்றது. அதாவது நிருவாணப் பேறு அடைய ஒரு பெண் அடுத்த பிறவியில் ஆணாகப் பிறந்தால் மட்டுமே சாத்தியம் எனும் கொள்கையை இறுகப் பிடித்திருக்கிறது.
- மணிமேகலையினூடாக சாத்தனார் கட்டமைத்திருக்கும் புரட்சிக்கான வெளிகள், அதை வெறும் மணிமேகலைத் துறவு, கணிகையின் கதை என்பதையும் தாண்டி, பரந்து பட்ட தளத்தில் அதன் பரப்பை இன்னும் விரிவடையச் செய்திருக்கிறது என்பதை மணிமேகலையின் ஒவ்வொரு கருத்து நிலைகளும் நிறுவி நிற்பதையும் காண இயலுகின்றது.

துணை நின்ற நூற்கள்

1. சிலப்பதிகாரம் மூலமும் தெளிவுரையும், ஜெ.ஸ்ரீசந்திரன், வர்த்தமானன் பதிப்பகம், ஒன்பதாம் பதிப்பு, ஆகஸ்டு 2001.
2. மணிமேகலை, உ.வே.சாமிநாதையரெழுதிய அரும்பதவுரை, டாக்டர் உ.வே.சா நூல்நிலையம், எட்டாம் பதிப்பு, 2008.
3. பெளத்தம், சோ.ந.கந்தசாமி, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், 1977.
4. பெளத்தமும் தமிழும், மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி, சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், 1972.
5. <http://www.dinamani.com/weekly-mani/article656758.ece?service=print>
6. <https://nmuthumohan.wordpress.com>,
7. <https://plus.google.com>, The Hindu, புத்தரின் மௌனப்புரட்சி.
8. keetru.com/index.php?option=com...2012...31...2012...
9. puthu.thinnai.com, மு.பழனியப்பன், பெண்ணிய வாசிப்பில் மணிமேகலை.
10. ravaiavu.blogspot.com.

